

De schooltijd van BV's

Voor ze beroemd werden, waren BV's ook verlegen **kleuters**, slungelige **pubers** of schattige **schoolmeisjes**. Met een sponsen broekje, dol op kattenkwaad of een hekel aan wiskunde. BV's over hun schooltijd.

Tekst Clara Vanmuysen

Kürt Rogiers (39)
ACTEUR EN RADIOPRESENTATOR

▲ Op zijn veertiende of vijftiende, in de examenperiode, met een zelfgebakken taart van zijn moeder.

«Ik heb de beste herinneringen aan mijn middelbare schooljaren op het internaat van het Sint-Paulusinstituut in Gent. Ik had er zelf voor gekozen. We woonden relatief dicht bij de school. In het zesde leerjaar schreef ik zelfs een brief of ik er mocht komen studeren. Dat mocht. In de paasvakantie ben ik er met mijn ouders een kijkje gaan nemen en het was meteen wat ik wou. Het was geen chic internaat voor de betere klasse. De jongens die er zaten, waren heel gewoon. Natuurlijk heb ik de eerste avonden wel wat geweest. Maar uiteindelijk wou ik toen al een beetje kotstudent zijn.»

«Niet dat ik niet graag thuis was. Ik had en heb nog steeds een geweldige band met mijn ouders. Mijn moeder steunde me enorm tijdens de examens. Dat merk je aan de foto met de taart die ze speciaal gebakken had om me aan te moedigen. Dat ik toneelschool ben gaan doen, heb ik ook aan mijn moeder te danken. Ik dacht dat ik niet goed genoeg was om er mijn job van te maken. Tot mama in bad toevallig een interview met Yvonne Lex las. 'Jongen, dat moet jou toch ook lukken', zei ze. De zomer na het zesde heb ik ingangsexamen gedaan aan het conservato-

rium van Gent en ik was meteen geslaagd.»

«De jaren in het middelbaar waren ook de jaren van het grote kattenkwaad. 's Avonds mocht je na een bepaald uur je kamer niet meer uit. Daarom kropen we via de vensterbanken aan de buitenkant van de ene kamer naar de andere. Het waren behoorlijk smalle vensterbanken. Ongevallen zijn er gelukkig nooit gebeurd. Wat we ook geweldig vonden, was mekaars labo's volsmeren met vieze substanties zoals schoensmeer. Het was nochtans een heel vrij internaat.

▲ In het eerste middelbaar van het Sint-Paulusinstituut in Gent, waar Kürt op internaat zat.

«Op internaat kropen we via de vensters van de ene kamer naar de andere»

We mochten tv-kijken, platen beluisteren, sporten en op woensdagmiddag de stad in. Natuurlijk waren er ook de uren verplichte studie. Dat was goed voor me. Ik had dat zetje nodig voor wat studiediscipline.»

DYSLEXIE

«Door mijn dyslexie had ik het niet heel makkelijk met studeren. Ik deed graag taal, alleen haalde ik er niet zulke goede punten voor. Ik had dan bijvoorbeeld een acht of

een negen op mijn opstel voor de inhoud, maar buisde omdat er per spellingfout twee punten af gingen. Vaak was ik er erg ongelukkig om. Pas in het zesde werd de diagnose dyslexie gesteld.»

«Dat ik op een jongensschool zat, wil niet zeggen dat ik geen meisjes kende. In het weekend maakte ik het gemis aan vrouwelijke aandacht ruimschoots goed, vooral op toneel. Ik vroeg de meisjes om brieven te schrijven naar het internaat, zodat we mekaar tijdens de week hoorden. Zelf kreeg ik er meestal drie of vier per week van mijn toenmalig liefje, en ik schreef er even veel terug. De broeders controleerden de post niet. Een opvallend meisjeshandschrift of een geparfumeerde brief: ze zagen het niet (*lacht*). Met mijn vrouw Els heb ik in het laatste jaar nog een briefconversatie gehouden.»